

PHẦN SÁU

- **C**on nói là con muốn ưng anh chàng thanh niên đó. Con không có vấn đề hay sao?

- Hồng Đào nhú mày:

- Vấn đề gì hả mẹ?

- Anh ta không còn nguyên vẹn, con yêu một người như vậy sao? Bên Nga không còn người cho con chọn lựa hay sao?

- Anh ấy không còn nguyên vẹn, nhưng đâu phải anh ấy không có bản lĩnh hả mẹ. Ngoài tài viết báo, anh còn là một người thầy dạy tin học, và cả con nữa. Chúng con có khả năng tạo lập một gia đình hạnh phúc.

- Nhưng mẹ không vui chút nào khi con lấy một người chồng tật nguyền. Con và anh ta giống như đôi đũa lệch vậy.

Hồng Đào nhăn mặt:

- Đừng so sánh như vậy mà mẹ.

Cô quay sang cha cầu cứu:

- Ba từng khen anh Quân là người chồng dũng cảm, thật thà phải không ba?

Ông Shadra bật cười:

- Cần ba làm đồng minh cho con không? Ba sẽ đứng về phía con. Con thương ai cha mẹ già đó, nhưng sau này có khổ hay hạnh phúc là do con tự chọn.

- Con tin con sẽ hạnh phúc.

Bà Trúc Đào lườm chồng:

- Ông không phân tích cho con hiểu, còn bảo đứng về phía nó. Cha như vậy hèn gì lúc nó đòi làm nguyện viên, tôi khóc hết nước mắt mà ngăn cản cũng không được.

- Nó còn nguyên chứ có sao đâu. Bà đừng quá khó khăn với con. Yêu ai và muốn lấy ai là do nó tự chọn. Bà không thấy bây giờ nó vui vẻ, trẻ trung so với thời gian mất Jesper, nó như con ma chết vậy.

- Thôi được. Tôi có một, còn hai cha con ông có đến hai người ... Tôi thua.

Ông Shadra cười phá lên ôm vai Hồng Đào:

- Ba giúp con, sau này con phải sinh cho ba nhiều cháu ngoại đó.

Hồng Đào đỏ mặt nhủi đầu vào lòng cha. Cô đang nghĩ đến Quân, hẳn anh cũng vui mừng như cô.

Chạy ù vào phòng mình, đóng cửa phòng lại, Hồng Đào gọi điện thoại cho Quân:

- Em báo cho anh một tin vui nha. Ba mẹ đồng ý cho tụi mình cưới nhau.

Quân kêu lên hạnh phúc:

- Anh vui lắm! Nếu như em đang đứng trước mặt anh, anh sẽ hôn em ngọt thở luôn.

Hồng Đào cười khúc khích:

- Vậy thì nói ba mẹ anh gặp ba mẹ em đi.

- Anh sẽ nói ngay.

Buổi sáng, cả hai gia đình ăn điểm tâm, Quân vui vẻ:

- Ba mẹ! Con sẽ cưới vợ.

Bảo Ngọc cười nháy mắt:

- Chị Hồng Đào phải không anh?

Quân gật đầu. Bà Nguyễn vui hẳn lên:

- Tụi con quyết khi nào vậy?

- Ba mẹ gặp ba mẹ Hồng Đào và quyết định giúp con. Ba mẹ Hồng Đào còn ở Việt Nam hai tháng nữa.

Báo tin xong, Quân phấn khởi đi đón Hồng Đào. Cô chạy nhanh đến khi thấy Quân:

- Anh!

- Em lên xe đi. – Quân âu yếm – Lúc này, anh vừa báo tin cho ba mẹ anh. Ba mẹ anh nói để chọn ngày đi gặp ba mẹ em.

Hồng Đào mơ màng ôm qua người Quân:

- Mẹ em không vui lắm. Bà nói muốn em lấy chồng Nga, vì bà có mỗi mình em. Nhưng ba thuyết phục mẹ, cuối cùng em đã thắng.

Quân xúc động quay ra sau, cho mũi mình chạm nhẹ vào má người yêu nồng nàn:

- Chúng mình sẽ là đôi vợ chồng hạnh phúc, phải không em?

- *A*nh Quân!

Quân khựng lại khi thấy Thúy An. Mãi lo chuyện của mình, Quân quên mất Thúy An và cái hẹn đến nhà Yến Xuân thăm cô. Anh cười chào cô:

- Em khỏe chưa mà đi tìm anh cây?

- Em khỏe rồi. Em cứ tưởng là anh đi tìm em. Cả hai tháng nay em về quê, chùng lên đến nghe Yến Xuân nói anh không có đi tìm em, em buồn ghê.

Quân lúng túng:

- Anh bận quá nên quên mất cái hẹn với em luôn. Xin lỗi nghe.

Thúy An cười buồn:

- Anh có lỗi gì với em đâu, là lỗi của em. Em không biết chung thủy đợi chờ, bây giờ tiếc nuối cũng đã muộn màng.

Quân cúi đầu:

- Em cũng đừng tự trách mình. Tại chúng ta có duyên mà không có nợ với nhau.

- Anh cưới vợ rồi phải không?

- Phải.

- Hồi đám cưới của em, anh đến chúc mừng, sao đám cưới của anh, anh lại không cho em hay để có quà mừng?

- Anh và Hồng Đào tổ chức nhỏ, vui vẻ trong gia đình thôi. Bây giờ em làm gì, ở đâu?

- Em vẫn ở nhà Yến Xuân, đang tìm việc làm. Em đến gặp anh là để trả cho anh số tiền anh đã đóng ở bệnh viện giúp em.

Quân lắc đầu:

- Em chưa có việc làm, giữ đó sài đi. Anh và Hồng Đào cũng không cần đến.

- Không có gì đâu. Em cứ giữ lấy.

Quân đẩy tay Thúy An, bắt cô bỏ tiền vào ví. Anh mắt cô rung rung nhìn Quân. Anh vỗ nhẹ lên tay cô:

- Em tìm việc làm và vui vẻ sống, đừng thèm nhớ chuyện cũ. Nhớ chỉ thêm buồn chứ có ích lợi gì đâu.

Hồng Đào chạy xe tới, cắt ngang câu chuyện của họ. Hai người phụ nữ chào nhau.

Hồng Đào vui vẻ:

- Chị khỏe hẳn rồi phải không?

- Tôi khỏe rồi. Hôm nay đến tìm anh Quân để cảm ơn anh và cô đã thăm và giúp đỡ lúc tôi ở bệnh viện.

- Ô! không có gì đâu.

Cô quay sang Quân:

- Xong chưa anh? Mình đi mua đồ, ngày mai ba mẹ qua Nga rồi.

Quân chào Thúy An:

- Thôi anh đi nhé! chúc em may mắn tìm được việc làm.

Quân lên xe ngồi canh vợ. Xe chuyển bánh, Thúy An đau lòng nhìn theo. Đó là hạnh phúc của cô, vậy mà cô đã chịu không nổi sự trống vắng, ngã vào vòng tay của Văn Thành, bây giờ cô mất tất cả rồi.

Thúy An cứ đi, nước mắt của cô rơi nhạt nhòa theo từng bước chân đi.

Thúy An hồi hộp bước vào phòng tổ chức công ty Đại Dương. Mới có ba tháng mà cô đã vào làm đến năm công ty. Nơi nào thử việc vài ba hôm là người ta gọi cô lên, hay là thẳng thừng ném vào mặt cô tờ thông báo của công ty Vạn Thanh mà Văn Thành là người ký. Thông báo Thúy An không có đạo đức, cô tiêu lạm tiền công quỹ.

Thúy An không hy vọng lắm dù họ nói là nhận cô vào làm. Có lẽ là công ty Đại Dương sẽ như những công ty kia mà thôi.

- Mời cô ngồi!

Vị giám đốc nhân sự nhìn Thúy An, cái nhìn từ đầu xuống chân như muốn đánh giá món hàng. Thúy An bực mình. Có lẽ cô lại phải nhận hồ sơ trả về cùng với lời từ chối nhã nhặn: “Rất tiếc công ty của tôi đã đủ người”. Hay là ông ta sẽ ném vào mặt cô tờ thông báo của công ty Vạn Thanh?

Quả thật, anh ta dừng lại tia quan sát của mình và mỉm cười:

- Cô đã từng làm việc cho công ty Vạn Thanh?

- Vâng.

Thúy An muốn giật phăng bộ hồ sơ của mình và nhanh chóng thoát ra khỏi chỗ này. Văn Thành hay vợ anh ta, họ là những thứ đê tiện nhất trên đời này.

- Lẽ ra tôi trả hồ sơ và không tuyển cô, nhưng...nếu cô biết điều với tôi, tôi sẽ nhận cô.

Thúy An cau mày:

- Sao ạ?

Gã đứng lên đi ra trước mặt bàn và đến cạnh Thúy An, ôm qua người cô:

- Em xinh thật! Xinh như thế này làm thư kí riêng của giám đốc là đúng “gu” quá rồi.

Bàn tay nham nhở chạm vào ngực Thúy An. Cô gạt mạnh gã ra, giận dữ:

- Tôi báo cho ông biết. Tôi có thể hư hỏng, buông thả, thì với ông thì đừng có hòng. Trả hồ sơ lại cho tôi. Tôi không làm việc ở những nơi bẩn thỉu như thế này.

Thái độ của Thúy An làm cho gã trở mặt ngay:

- Cô tưởng cô trong sạch lắm hay sao mà làm cao. Ngoan ngoãn tôi thu nhận cho có chỗ làm việc, và cho cô tiền xài.

Thúy An giận dữ chộp bộ hồ sơ lên tay, cô lao ra cửa. Mãi đến lúc ra ngoài, Thúy An hãy còn giận run. Tại sao người ta cư xử với cô như vậy? Khốn kiếp!

Thúy An đi, nước mắt cô lại rơi.

- Thúy An!

Văn Thành đỗ sát xe vào Thúy An, anh ta nắm tay cô giữ lại:

- Em lại đi làm việc phải không? Anh nói rồi, sẽ không ai thu nhận em, tốt nhất là em nên trở về với anh.

Thúy An khinh bỉ phun một bãi nước bọt:

- Chết thì thôi chứ không bao giờ tôi trở về với anh, anh rõ chưa? Buông tay tôi ra! Anh bôi nhọ tôi mà anh vẫn nói anh yêu tôi sao?

- Nếu anh không làm như vậy, em chịu trở về với anh sao?

Thúy An cắn uất:

- Đối với tôi, anh luôn luôn dùng thủ đoạn, như vậy làm sao tôi có thể thương yêu anh. Xin hãy buông tha cho tôi. Làm ơn đi!

- Nếu em không chịu về với anh, anh sẽ không để cho em sống yên ổn ở thành phố này.

- Anh muốn làm gì thì làm đi.

Gỡ tay anh ta ra. Thúy An bỏ đi. Cô đi như chạy, lòng thất vọng náo nê. Cô đã làm một Văn Thành, để rồi mãi mãi ăn năn...

Trông thấy Thúy An về nhà sớm, Yên Xuân kêu lên:

- Lại mang hồ sơ về và bị từ chối, phải không?

Thúy An ném xác tay lên bàn, cô gieo người xuống ghế chán chường:

- Cũng lại tên khốn kiếp Văn Thành. Hắn như ma vậy, lúc nào cũng ám ảnh tao. Sao hắn không chết đi cho tao nhờ.

- Ở đó có người ta cũng nhận dc thông báo nữa á?

- Ừ. Hấn nói hấn nhận tao nếu tao chịu làm vợ bé thứ... một trăm cho hấn.

Yến Xuân phì cười:

- Đó cũng là một công việc cũng nên làm.

Thúy An cau kính:

- Nên làm thì mày làm đi. Tao không tin tao tốt nghiệp đại học ra lai tìm việc làm không được, huống chi tao đã từng đi làm.

- Thì có, nhưng mày bị Văn Thành bôi bẩn lí lịch của mày rồi

Thúy An thở dài thườn thượt. Nếu cứ tình trạng này hoài, cô sẽ đói mất thôi. Lòng tử tế của Yến Xuân đối với cô cũng có giới hạn. Căn phòng hẹp có mười hai mét vuông, nếu như chỉ có cô và Yến Xuân thì dễ, đằng này Yến Xuân còn có Quang. Đôi lúc anh ta ghé và ở lại. Những lúc như vậy, Thúy An phải xuống gạch ngủ. Cô và đôi tình nhân chỉ cách nhau một tấm màn. Không nói ra nhưng Thúy An biết Quang khó chịu vì không được tự nhiên.

-Tao đi thuê nhà khác ở. Mày yên trí đi, tao không làm phiền mày lâu đâu.

Yến Xuân ngập ngừng:

- Hay là mày ... trở lại với Văn Thành đi. Dù đi mày và anh ta cũng từng có con với nhau, anh ta lại còn thương đi tìm mày.

Thúy An lắc đầu:

- Tao không trở lại đâu. Nhớ đến khoảng thời gian sống chung ngột thở, tao còn sợ đây nè. Con người anh ta quá bỉ ổi.

Yến Xuân yên lặng không nói nữa. Thúy An cũng vậy. Điều cô hy vọng là trở lại với Quân, nhưng anh ta đã lấy vợ, con đường để cô quay về đã bít lối rồi, anh ta quên cô. Cứ nhìn đôi mắt anh sáng lên khi trông thấy vợ mình đến, Thúy An hiểu cô ta rất quan trọng đối với Quân. Lòng Thúy An lịm đi trong tê tái đau đớn.

Một tiếng xe đỗ xịch lại. Quang đến

Thúy An vút cái gối đập mặt sang một bên, cô chộp cái ví trên bàn:

- Tao đi đây. Có lẽ tối nay tao không về.

- Mày đi đâu?

- Chưa biết. Tao cần phải đi, vậy thôi

Chào Quang, Thúy An lao ra đường. Cô không biết mình đi đâu nữa, cô đơn và chán chường vây lấy cô.

Tấp vào quán bar, Thúy An gọi một ly bia. Cô ngồi uống một mình. Đêm nay, có lẽ cô mượn một phòng trọ nào đó và mua rượu vào uống. Uống cho say, say để quên tất cả.

Một ý nghĩ chợt đến. Không suy nghĩ nữa, Thúy An trả tiền rồi đứng dậy đi.

Xuống xe và ăn uống gì đó, Thúy An đi mua bộ quần áo ngủ, xong cô đi thuê khách sạn. Cô thuê đúng căn phòng của ba năm về trước, cô và Quân từng thuê. Nơi đó, anh đã tỏ tình với cô và muốn cô làm vợ anh. Ba năm sau, mỗi người một ngả.

Nằm chווoi trên nệm, Thúy An để cho cô đơn và đau khổ vây lấy mình, rồi cô ngủ thiếp đi...

Tiếng động bên ngoài đánh thức Thúy An. Căn phòng của cô tối đen. Thúy An ngồi dậy. Một chút ánh sáng của ngọn đèn bên ngoài hắt vào, cho cô biết cô đã ngủ một giấc dài. Tám giờ tối rồi. Thúy An nghe đói, cô chệnh choạng ngồi dậy rửa mặt, rửa mặt và đi thay quần áo khác.

Gần chín giờ, Thúy An mới ra đường. Thành phố Vũng Tàu vào mùa hè vẫn đông người nhộn nhịp. Thúy An đi giữa đường phố đông người, cô nghe mình lạc lõng bơ vơ.

Vào nhà hàng ăn, Thúy An gọi một đĩa cơm. Đói, vậy mà cô ăn không thấy ngon. Kỷ niệm với Nguyễn Quân cứ về xéo sắt cho cô đau đớn.

Rời quán ăn, Thúy An đi dài xuống biển. Biển về đêm vắng tanh. Con trăng khuyết soi ánh sáng mờ nhạt. Thúy An lầm lũi đi ...

- Cô đi dạo?

Thúy An không chú ý bóng đen lẻo đẻo theo sau lưng cô. Bây giờ anh ta mới vượt lên cho ngang với cô và cười làm quen. Thúy An lãnh đạm bỏ đi nhanh.

- Cô một mình và tôi một mình, chúng ta làm quen, nói chuyện sẽ đỡ buồn hơn.

- Cảm ơn nhưng tôi thích một mình.

Thúy An đi như chạy lên trên. Cô tập vào quán rượu uống. Quả thật, người buồn cảnh có vui bao giờ.

Đông Quân, chính anh đã đuổi theo Thúy An, người con gái anh đã yêu. Cô là mối tình đầu của anh. Sự mất mát khiến anh nổi loạn và đào ngũ.

Những ngày trốn ngũ đó, Đông Quân đã làm đủ thứ hết. Có hôm đói meo không ai muốn, Quân sống như một tên bụi đời chính tông.

- Thằng nhỏ kia! Mà muốn theo tao không?

A Vòng không lớn hơn Đông Quân, vậy mà hấn lên mặt đàn anh. Đông Quân lạnh lùng:

- Mà có cái gì cho tao ăn thì tao theo.

- Đi theo tao!

Hấn dẫn Đông Quân ăn một bữa no nê và sau đó dắt Đông Quân về một căn nhà.

- Mà ở đây, ông chủ sai cái gì, mà làm cái nấy.

Đông Quân thật ngây thơ. Anh cứ vác hàng đi, như một cử vạ chính tông, luôn lách ở biên giới những khi băng đồng tránh công an hay hải quan. Đông Quân trở thành một tay buôn chuyên nghiệp.

Bây giờ Đông Quân đã có thật nhiều tiền, nhưng một điều duy nhất anh chưa có: Thúy An. Dầu một đêm bên cô rồi chết, anh cũng cam lòng.

Mình vẫn còn yêu cô ấy nhiều đến thế sao? Nếu đã yêu, mình có nên dính líu làm hại cô ấy?

Những bước chân của Đông Quân vẫn lẻo đẻo theo Thúy An để nhìn cô, và Thúy An vẫn như một thứ không thể với tới. Anh sợ mình làm hỏng mắt người mình yêu.

- Máy ngày nay, anh đi đâu mất tiêu vậy?

A Vòng đổi cách xưng hô với Đông Quân, Đông Quân làm lì:

- Tôi đi uống rượu.

- Chớ không phải đi theo cái cô gì đó sao?

- Thì đã sao?

- Tốt nhất, người của chúng ta không nên dính vào những người đó. Anh hiểu nguyên tắc rồi chớ.

- Anh có biết cô ấy là gì của tôi không? Chúng tôi đã có một quãng thời gian đi học thời cấp ba thật vui vẻ.

- Cô Thúy An tên gì vậy?

- Thúy An. Tôi đã vì cô ấu mà đi lính rồi cũng vì cô ấy mà bỏ ngũ. Không lẽ cả đời tôi không có cô ấy hay sao?

- Thì tùy anh. Tôi nhắc chừng anh thôi, chuyện làm ăn chớ nên dây vào con gái.

- Anh yên tâm! Tôi biết Thúy An là người như thế nào mà.

Đông Quân mơ màng hình dung ra gương mặt xinh đẹp của Thúy An. Trái tim của anh vẫn đầy hình bóng thuần khiết của mối tình đầu. Anh cứ lẻo đẻo theo cô để đái buồn hiều: Nguyễn Quân vẫn còn quan trọng đối với Thúy An.

Cùng ngồi trong một quán rượu, nhạc rộn ràng, chỉ có anh nhìn thấy cô, còn cô chỉ có thời gian và cơn say vằng vắt.

*Em ở bên mình: ta ngó say
So le bên ấy với bên này
Cũng xa như những bờ xa cách
Không có thuyền qua, không cánh bay
Chỉ có mưa trên bến đìu hiu.*

Đêm nay, Thúy An một bước về hiu quạnh. Đông Quân âm thầm lẻo đẻo theo sau như thuở học trò anh vẫn đi theo cô âm thầm. Em một bước, Thúy An một bước, mình chung đường nhưng hồn mộng của em hướng về đâu, Thúy An?

Trông Thúy An như một kẻ thất tình và nát rượu khi quay về nhà, Yên Xuân nhìn bạn:

- Hai ngày nay mày đi đâu vậy?
- Tao đi Vũng Tàu. Ra đo mướn phòng trọ, đi tắm biển và ngủ miệt mài.
- Mày điên rồi sao? Có hai tin nhắn cho mày. Một của Nguyễn Quân và một của Văn Thành. Mày muốn xem tin nhắn nào trước?

Thúy An cau mày. Quân mà cũng có thời giờ nghĩ đến cô nữa sao? Cô cầm điện thoại của Yên Xuân bấm xem tin nhắn của Nguyễn Quân.

“Anh biết có công ty hợp với khả năng của em. Nếu em chưa có việc làm thì đến gặp anh. Quân”.

Tin nhắn thứ hai:

“em chưa có việc làm thì về với anh đi, anh sẽ lo cho em. Thành”

Thúy An bấm tắt máy, cô sẽ liên lạc và gặp Quân. Còn Văn Thành, hãy để quá khứ ngủ yên.

Yên Xuân chồm người tới:

- Sao?
- Ngày mai tao đi gặp anh Quân.

- Còn Văn Thành?
- BiếN!
- Chúc may mắn vậy! À! Tao và anh Quang sẽ cưới nhau.
- ChừNg nào?
- Tháng sau, nếu không bụng tao to ra, lúc đó người ta cười cho.
- Chúc mừng may!

- Căn phòng này may cứ ở. Có Quang về rồi, tao kiếm một căn nhà cho ra nhà một chút. May còn trẻ, tao biết may sẽ không ở được mình mình, nhưng đừng bao giờ lén phéNg với mấy thằng cha có vợ. Họ đến với mình, đến khi bướm chán ong chê rồi cũng về với vợ với con.

- May bắt đầu giống... má tao rồi.

Yến Xuân bật cười phát vào vai bạn:

- Thì tao góp ý cho may thôi. Cả Quân và Thành, tao đều không mong may nổi lại.

- Vậy sao có lúc, may xúi tao nổi lại với Văn Thành?

- Tao thử may thôi. May mà trở lại, may là đứa ngu nhất.

- May đi lấy chồng, tao ở một mình sẽ rất buồn.

- Rồi may sẽ quen. Cuộc đời người Thúy An như bèo dạt hoa trôi, phải không? Gặp nhau rồi lại xa nhau.

- May mà ca nữa, tao khóc đó.

- Đồ quý! Tao nói không phải sao?

Đôi bạn nhìn nhau cười. Thời con gái của cả hai đã đi qua. Lúc đó chỉ mơ mộng ăn chơi, và bây giờ, cái gì cũng phải lo nghĩ.

Thúy An đến tìm Nguyễn Quân lúc anh vừa vào trường. Anh vui vẻ:

- Em chờ một chút, anh điện thoại đến công ty Hoàng Phát báo tin với họ, rồi em đến đó cho họ phỏng vấn em.

Thúy An gật đầu ngồi xuống ghế trong lúc Quân lấy điện thoại ra gọi:

- Alô. À, Phát hả? Thúy An sẽ đến chỗ của ông, ông phỏng vấn cô ấy, nếu thấy được thì nhận người nhé.

Phát cười:

- Gì chớ Thúy An của ông, tôi nhận ngay. Mình tìm người quen tin cẩn để giao việc mà.

- Vậy cảm ơn trước nghen.

Tắt điện thoại, Quân quay sang Thúy An:

- Em đến công ty Hoàng Phát đi. Số... đường... Xin vào gặp giám đốc Hoàng Phát, anh sẽ phỏng vấn sơ bộ em và nhận em làm trợ lý giám đốc.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì. Em đi ngay đi.

Thúy An đứng lên. Lúc này, Quân cạo bỏ ria mép, trông anh trẻ trung như ngày nào, lòng Thúy An lại xao xuyến. Cô chào Quân và đi.

Không khó khăn lắm, Hoàng Phát phỏng vấn một chút, anh nhận Thúy An ngay.

- Ngày mai, em đi làm được không?

- Dạ, được ạ.

- Vậy em đến nhé! Lương thử việc tháng đầu của em là một triệu rưỡi.

Thúy An thở phào nhẹ nhõm. Cô sẽ không lông bông nữa.

Ra ngoài, cô gọi điện báo tin vui cho Quân, rồi đứng tần ngần trên đường. Có lẽ cô cần sắm vài bộ quần áo đi làm. Một năm rồi còn gì nữa. Từ lúc làm vợ Văn Thành, tiền bạc anh ta quản lý hết, cô không có đến một đồng xu bỏ túi. Xa được anh Thúy An, giống như thoát khỏi ngục tù. Cô có họa là điên mới quay trở lại.

Chiếc xe đỗ sát vào Thúy An. Cô giật mình nhảy tránh lên lề:

- Em đi đâu mà đứng đây vậy? Lên xe đi, anh chờ đi.

Lại Văn Thành! Vừa nghĩ đến anh Thúy An, anh Thúy An lại xuất hiện, giống như là ma vậy. Thúy An lắc đầu

- Không cần đâu. Em tự đón xe về cũng được.

Nhưng Văn Thành bước xuống, anh Thúy An nắm chặt cánh tay Thúy An, nói như ra lệnh:

- Lên xe đi! Anh muốn nói chuyện với em.

Thúy An khó chịu vung tay ra:

- Giữa tôi với anh còn gì để nói?

- Em thật sự không nhớ con sao?

- Không.

- Thương Lan vẫn đi đi về về, cố mang thằng bé về Úc rồi. Em về với anh đi, anh hứa sẽ lo cho em đàng hoàng.

- Anh làm ơn tránh ra đi. Tôi sợ quá những ngày chung sống với anh rồi.

- Anh còn yêu em mà. Anh xin thề, anh sẽ lo cho em.

- Tránh ra!

Thúy An xô mạnh Văn Thành ra, cô bỏ chạy đi và băng qua đường. Không đuổi theo được, Văn Thành tức giận:

- Em đừng có hòng đi làm được nơi nào. Anh đã gửi thông báo đi các công ty về hạnh kiểm xấu xa của em. Anh đó em làm được việc.

Thúy An chạy đi thật nhanh. Bây giờ cô mới hiểu tại sao mình không xin được việc, hay làm việc được lâu dài. Văn Thành đã hại cô. Anh Thúy An thật đê tiện!

Quân ngạc nhiên khi nhìn thấy Thúy An:

- Lúc nãy em vừa gọi điện báo tin mừng là Hoàng Phát đã nhận em. Bộ có chuyện gì sao?

Thúy An ứa nước mắt:

- Em sợ em lại bị cho nghỉ việc nữa thôi.

- Sao?

- Bây giờ em mới hiểu tại sao em không làm việc được lâu dài hay là tại sao họ lại từ chối đơn xin việc của em. Là do Văn Thành, hắn gửi thông báo đi, bảo em là người xấu.

Hiểu ra, Nguyễn Quân thở nhẹ:

- Không sao đâu, chuyện này để anh nói với Hoàng Phát. Em yên tâm về nhà nghỉ ngơi để ngày mai đi làm.

Thúy An chùi nước mắt:

- Cảm ơn anh. Vậy em đi về đây.

Quân đưa Thúy An ra đến cửa, cũng vừa lúc Hồng Đào đến. Thúy An chào Hồng Đào rồi lầm lũi đi.

Hồng Đào không vui:

- Cô ấy lại đi tìm anh?

- Không. Hoàng Phát cần người tin cẩn, anh giới thiệu Thúy An cho anh.

Hồng Đào nửa đùa nửa thật:

- Anh và Thúy An gặp nhau hoài, em... ghen đó.

- Anh và cô ấy có gì đâu. Thấy cổ khổ, anh giúp thôi. Em cũng hay giúp người mà, phải không?

Quân bẹo má vợ:

- Anh còn muốn ghen với anh chàng Banda đẹp trai cầu trường ngoại ngữ em đây.

Hồng Đào lườm Quân:

- Em với anh Thúy An có gì mà anh ghen.

- Anh Thúy An hay khen vợ anh đẹp, thông minh, không phải sao?

- Hứ! Bộ em dễ phải lòng lắm hay sao?

- Thì anh cũng đâu có dễ xao lòng.

- Anh mồm mép lắm.

Hồng Đào phì cười ôm cánh tay Quân:

- Mình về chưa anh?

- Về. Bữa nay mình đi ăn ngoài đi. Anh biết em thèm ăn món cá nhúng dấm.

- Tự anh mời em đó ghen.

- Dĩ nhiên... Anh trả tiền.

Hồng Đào cười trong trẻo. Cô cầm giùm cho cái cặp đi ra xe. Quân chạy xe chậm chậm. Anh nói về Thúy An:

- Tên Văn Thành thật bì ỏi! Hấn gởi công văn đến các công ty bêu xấu Thúy An, thành ra cô ấy không tìm được việc làm. Em nghĩ xem, làm sao anh không giúp cô ấy.

- Lúc này em đùa thôi, chứ bộ anh nói là em không cho anh giúp cô ấy sao?

- Anh biết em là người rộng rãi mà.

- Hồng Đào áp mặt lên vai Quân:

- Em có tin này muốn báo cho anh mà không chắc lắm.

- Tin gì vậy?

- Hình như em... sắp có em bé. Nhưng mà không chắc đâu, phải đi bác sĩ kìa.

Quân mừng rỡ:

- Vậy mình đi liền đi.

Hồng Đào chớp mắt cảm động:

- Anh muốn có con lắm sao?
- Muốn chứ. Có con, mái nhà của mình sẽ ấm hơn.
- Vậy anh muốn con trai hay con gái?
- Em thích sinh con trai hay con gái đầu lòng?
- Con trai.
- Trai hay gái cũng là tình yêu của anh và em, đúng không?

Quân cộ mũi mình vào má vợ. Anh hạnh phúc với anh phúc mình đang có.

Để tránh Văn Thành, Thúy An dọn nhà đi. Cô tìm phòng trọ gần công ty, mỗi ngày cô chỉ cần đi bộ là có thể đến ngay công ty. Làm trợ lý cho Hoàng Phát, công việc không vất vả lắm. Hoàng Phát là người chuẩn mực, anh hài lòng với cách làm việc của Thúy An. Hôm nay, ngày lãnh tháng lương đầu tiên, Thúy An đi tìm Quân. Cô muốn cảm ơn anh việc anh đã giúp cô.

Quân cũng vui vẻ không kém vì anh sắp có làm cha.

- Anh Quân!

Đang vui lên Quân vui vẻ chào lại:

- Tìm anh có việc gì vậy Thúy An?
- Em định mời anh đi ăn tối. Không được từ chối. Em vừa lãnh lương xong.
- Em bày đặt đãi anh chi vậy? Để tiền mà sài đi cô.

Thúy An phụng phịu:

- Trả tiền anh không lấy, anh cho em mời anh một bữa ăn. Anh mà từ chối là anh còn buồn em.

- Anh không có buồn hay giận em. Anh báo cho em một tin vui ngen. Anh sắp lên chức bố.

Mặt Quân bừng lên niềm hạnh phúc, khiến Thúy An đau lòng muốn khóc. Cô gượng gạo:

- Vậy thôi anh về với vợ sớm đi.

Quân bật cười:

- Thôi được, anh đi ăn với em. Chiều nay cô ấy cũng có tiệc tùng gì đó ở trường đến bảy giờ tối mới về.

Mặt Thúy An tươi lên:

- Anh đi với em?

- Ồ. Chờ anh một chút.

Quân quay vào phòng dọn dẹp cho hồ sơ vào tủ khóa lại, xong anh đi ra:

- Em đi bằng xe gì vậy?

- Em đi xe buýt.

- Thôi, đi xe của anh đi. Đạo sau này Hồng Đào không cho anh đi xe hai bánh, cô ấy sợ anh gặp tai nạn vì chân yếu. Anh đi xe hơi là lý do như vậy đó.

- Hồng Đào ... yêu anh lắm, phải không?

- Có. Cô ấy là người vợ tốt.

Câu khen vợ của Quân làm Thúy An buồn hơn. Anh đã quên rồi một thuở cô và anh từng yêu nhau, cũng mặn mà tha thiết. Thời gian và sự phản bội của cô đã đẩy cô ra khỏi trái tim anh, xa mãi và xa mãi rồi.

Quân mở cửa cho Thúy An lên ngồi cạnh mình:

- Lên xe đi Thúy An!

Chờ Thúy An ngồi lên, Quân khởi động máy cho xe chạy ra đường.

- Em muốn ăn gì và ở đâu đây?

- Mình đến quán Trúc đi anh.

Quán Trúc ngày xưa Thúy An và Quân hay ghé, hai người thành khách hàng quen thuộc. Bà chủ quán vui vẻ chào:

- Lâu quá mới thấy anh Quân và cô Thúy An ghé, hai người cưới nhau rồi, phải không?

Không biết trả lời sao, Quân đành im lặng và lảng ra:

- Chị cho nước uống trước đi nhé!

Gọi phục vụ mang nước, bà chủ quán khen Thúy An:

- Đạo này, Thúy An xinh gái thật.

Thúy An đưa tay lên sờ mặt:

- Vậy hả chị? Em lại thấy mình già đi.

- Già đâu mà già. Đẹp hơn trước thì có. Con gái có chồng rồi có khác, hạnh phúc làm cho đẹp ra.

Thúy An và Quân ngượng ngịu nhìn nhau. Tuy nhiên Thúy An lại thấy vui, vì cô đã đi tìm lại một chút kỷ niệm của ngày xưa.

Quân để Thúy An chọn món ăn, như xưa nay cô vẫn làm.

- Anh Quân! Em gọi một chai bia, em và anh uống chung nhé! Có một chai không say đâu.

Quân gật đầu:

- Cũng được.

Thúy An rót bia ra ly, cô cụng ly mình vào ly Quân:

- Cạn ly đi anh Quân!

Chiều ý Thúy An, Quân uống cạn. Thúy An gọi thêm chai nữa, Quân xua tay:

- Anh còn lái xe, không uống được nhiều đâu.

- Hồi trước anh đâu có sơ say. Nếu anh say, em lái xe đưa anh về như hồi xưa vậy.

Quân nghiêm giọng:

- Ngày xưa và bây giờ khác nhau rồi, em hiểu không? Chúng ta có mỗi con đường để đi, và chỉ có thể là bạn tốt.

Câu nói của Quân khiến Thúy An nhìn anh rồi bật khóc. Quân đưa khăn tay cho cô.

- Em lau nước mắt đi, ăn xong chúng ta về.

Thúy An không ăn nữa, cô gọi rượu:

- Em buồn quá! Anh hãy để cho em uống. Say, em sẽ không làm phiền anh đâu.

- Em đừng như vậy có được không?

- Anh đang vui, còn em đang đau khổ, anh đừng ngăn em. Tại sao bất công như vậy? Em đau khổ vì mất anh, rồi làm lỡ sa vào tay người đàn ông đã có vợ. Anh là nguyên nhân chính của sự đau khổ của em ngày hôm nay, vậy mà anh cười vợ và vui vẻ hạnh phúc, còn em triền miên đau khổ. Anh nói đi, tại sao vậy?

- Anh cũng đâu có muốn. Giá như anh chết ở chiến trường, có lẽ hay hơn phải không?

- Em không có ý nói như vậy. Em còn yêu anh, anh cố tình không biết hay không biết vậy?

Thúy An ôm choàng Quân khóc nức lên. Anh để yên cho cô khóc, hồi lâu mới đẩy ra:

- Em bớt xúc động chưa? Lau nước mắt đi.

Định tỉnh lại, Thúy An lau nước mắt:

- Em xin lỗi, đã không kiềm nén được.

- Anh biết. Rồi thời gian sẽ giúp em quên tất cả chuyện cũ.
- Em cũng mong như vậy.

Thúy An lau nước mắt, cô gọi tính tiền.

Quân ngăn lại:

- Đê anh trả.
- Không, em mời đê em trả. Em mang nợ anh nhiều, anh muốn em mang nợ anh hoài sao?

- Thở dài ngồi yên. Anh không biết an ủi Thúy An như thế nào nữa. Mong rằng thời gian vui đi vết thương lòng ngày cũ.

Về nhà. Hồng Đào chưa ngủ, cô còn xem tivi. Lúc anh bước vào, cô nghe mùi rượu từ anh.

- Anh uống rượu à?

Quân mỉm cười ôm Hồng Đào vào lòng, anh hôn nhẹ lên má cô:

- Gặp thằng bạn, nó thấy anh còn sống trở về nên đái anh mấy chai bia. Sao, em đi dự liên hoan của trường gì đó, có vui không?

- Cũng thường thôi. Anh cởi áo ra đi tắm đi, em lấy quần áo cho.

Quân cởi áo sơ mi ngoài đưa cho Hồng Đào, cô cầm áo đi luôn vào phòng định treo lên móc, nhưng Hồng Đào chợt thấy vết son trên vai áo Quân. Quân nói là thằng bạn chứ không phải là cô bạn. Xưa nay, anh đâu có ghé vào những bar có tiếp viên nữ. Vậy anh đã gặp Thúy An và cô ta đã khóc trên vai Quân à?

Móc áo lên móc, Hồng Đào lấy bộ đồ pyjama cho Quân. Cô ngồi chờ Quân tắm.

- Lâu rồi, anh có gặp Thúy An không? Cô ấy làm việc ở Hoàng Phát có vấn đề gì không?

Không hiểu sao Quân lại chối, dù anh hiểu rằng, anh và Thúy An không còn gì nữa.

- Anh cũng không biết. Đê hôm nào hỏi anh Phát xem. Quân đi lại bên vợ, anh đặt tay lên bụng cô xoa nhẹ:

- Con có quấy em không vậy?
- Không có.

Quân không thấy Hồng Đào đang nhìn anh. Tại sao anh không xác nhận chuyện anh gặp Thúy An? Có phải anh có chuyện gì khuất lấp mà anh muốn giấu cô?

Quân khoác vai vợ:

- Mình đi ngủ em!

Hồng Đào miễn cưỡng bước theo. Lần đầu tiên cô thấy mình xa cách với anh. Anh mà cũng có thể lừa dối cô nữa sao? Đâu phải cô nhỏ mọn gì đâu, cô hay nói đùa chuyện anh gặp Thúy An, nhưng rồi cô vẫn để anh giúp đỡ Thúy An kia mà.

Đêm nay, nằm trong vòng tay, Hồng Đào chợt thấy lạnh vô cùng.